

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

po rozpoznaniu w dniu 5 lipca 2023 r.
w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
sprawy **R. K. i Ł. K.**,
skazanych z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie
z dnia 19 października 2021 r., sygn. IV Ka 1786/20,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Gryfinie
z dnia 28 lipca 2020 r., sygn. II K 316/19,

p o s t a n o w i ł:

1. na podstawie art. 531 § 1 zd. pierwsze k.p.k. kasację w zakresie zarzutu z pkt. 1 *tiret* pierwsze pozostawić bez rozpoznania;
2. w pozostałym zakresie oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
3. obciążyć skazanych **R. K. i Ł. K.** kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach równych.

UZASADNIENIE

Kasację obrońcy skazanych R. K. i Ł. K. adw. P. G. w zakresie zarzutu z pkt. 1 *tiret* pierwszy należało pozostawić bez rozpoznania jako niedopuszczalną z mocy ustawy.

W pierwszej kolejności przypomnieć należy, że R. K. przypisano sprawstwo czynu polegającego na tym, że w dniu 6 marca 2019 r. w G. w mieszkaniu przy ul. [...] wbrew przepisom ustawy posiadał środki psychotropowe w postaci amfetaminy znajdującej się w foliowym woreczku z zapięciem strunowym o wadze 5,38 gramów netto (co Sąd Rejonowy w Gryfinie zakwalifikował jako przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii), z kolei Ł. K. przypisano popełnienie czynu polegającego na tym, że w dniu 6 marca 2019 r. w S. posiadał wbrew przepisom ustawy środki psychotropowe w postaci amfetaminy znajdującej się w foliowym woreczku owiniętym niebieską taśmą o wadze 5,52 gramów netto (co zakwalifikowano jako przestępstwo art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii).

W apelacji wniesionej od wyroku Sądu Rejonowego w Gryfinie z dnia 28 lipca 2020 r., sygn. II K 319/19, obrońca oskarżonych K. wyartykułował zarzut cyt.: „obrazy przepisów prawa postępowania, która miała istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego poprzez: uznanie za niewiarygodne wyjaśnień złożonych przez R. K. w postępowaniu sądowym, z których wynika, iż substancje psychotropowe w postaci 5,38 gramów amfetaminy należały do jego brata, w sytuacji gdy wyjaśnienia te znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach złożonych przez oskarżonego Ł. K.”.

Zarzut ten zmierzał do zakwestionowania dokonanej przez sąd *meriti* oceny wyjaśnień R. K. i jako taki był wyrazem działania na korzyść oskarżonego R. K. (zmierzał bowiem do zrewidowania ustaleń faktycznych, które pozwoliły instancji merytorycznej na przypisanie temu podsądnemu czynu opisanego w pkt. 2 części wstępnej wyroku Sądu Rejonowego w Gryfinie). Jednocześnie to działanie procesowe przedsięwzięte przez obrońcę na etapie postępowania odwoławczego pozostawało w jaskrawej sprzeczności z ochroną interesów prawnych i procesowych drugiego z reprezentowanych przez adw. P. G. mandatów, tj. oskarżonego Ł. K. i obowiązkami obrończymi (art. 86 § 1 k.p.k.). Wszak ewentualne

wykazanie, że narkotyki opisane w pkt. 2 części wstępnej wyroku Sądu Rejonowego w Gryfinie nie należały do R. K. byłoby *in concreto* działaniem niekorzystnym dla Ł. K..

Doszło więc do zmaterializowania się na etapie postępowania apelacyjnego układu procesowego o którym mowa w przepisie art. 85 § 1 k.p.k. Naświetlenie tej zaszłości procesowej z postępowania odwoławczego jest nieodzowne, bowiem w kasacji wniesionej w imieniu obu skazanych ich obrońca adw. P. G. ponownie wraca do zarzutu postawionego na etapie postępowania odwoławczego, tylko że tym razem stawia zarzut kasacyjny nieprawidłowego przeprowadzenia kontroli odwoławczej przez Sąd Okręgowy w Szczecinie.

W pkt. 1 *tiret* pierwszy nadzwyczajnego środka zaskarżenia postawiony został bowiem zarzut cyt.: „rażącej obrazę art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., która miała wpływ na treść skarżonego orzeczenia, poprzez nieprawidłowe przeprowadzenie kontroli odwoławczej na skutek zaakceptowania powierzchownej, jednostronnej i sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania, oceny dowodów dokonanej przez Sąd I Instancji, która nie była ona wynikiem wszechstronnego wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, a co za tym idzie, nie spełniała wymogów art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. [...] polegającej na [...] uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień złożonych przez R. K. w postępowaniu sądowym, z których wynika, że substancje psychotropowe w postaci 5,38 g amfetaminy należały do jego brata, w sytuacji gdy wyjaśnienia te znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach złożonych przez oskarżonego Ł. K.”.

Postawienie tak sformułowanego zarzutu oznaczało, że obrońca ponownie znalazł się w sytuacji, w której interesy bronionych przez niego mandantów pozostawały w sprzeczności: w interesie procesowym R. K. było bowiem ewentualne uznanie tego zarzutu za trafny. Tyle tylko, że ewentualne uznanie zasadności tego zarzutu godziłoby w interes procesowy oskarżonego Ł. K., bowiem oznaczałoby konieczność ponownego rozpoznania apelacji w zakresie, w którym kwestionuje się prawidłowość ustaleń faktycznych odnoszących się do posiadania przez każdego z braci K. środków psychotropowych w postaci amfetaminy w kierunku zmierzającym finalnie do wykazania, że R. K. nie posiadał żadnych środków psychotropowych, zaś jego brat Ł. posiadał dwukrotnie większą niż

przypisana mu w prawomocnym wyroku Sądu Rejonowego w Gryfinie (5,38 gramów netto + 5,52 gramów netto).

Skupienie obrony obu skazanych (braci K. — R. i Ł.) w ręku jednego obrońcy — adw. P. G. — w związku z treścią dowodów zgromadzonych w sprawie oraz postawieniem określonej treści zarzutów kasacyjnych, doprowadziło do powstania sytuacji, w której interesy skazanych obecnie pozostają ze sobą w sprzeczności. Implikowało to konieczność wydania rozstrzygnięcia, o którym mowa w przepisie 85 § 2 zd. pierwsze k.p.k., tj. postanowienia stwierdzającego istnienie stanu sprzeczności interesów reprezentowanych przez tego samego obrońcę. Jednocześnie Sąd Najwyższy określił R. K. i Ł. K. trzydziestodniowy termin (liczony od dnia doręczenia niniejszego postanowienia) na ustanowienie innych obrońców w postępowaniu kasacyjnym (zob. postanowienie z dnia 31 marca 2023 r. k. 33-35). Postanowienie to zostało doręczone R. K. i Ł. K. kolejno w dniach: 13 kwietnia 2023 r. (k. 47) i 25 kwietnia 2023 r. (korespondencja uznana za doręczoną w trybie art. 133 § 2 k.p.k. w dniu 8 maja 2023 r. k. 45), zatem trzydziestodniowy termin na ustanowienie innych obrońców w postępowaniu kasacyjnym upłynął w dniach: 13 maja 2023 r. i 25 maja 2023 r. Zarówno we wskazanym terminie, jak i do czasu wydania przedmiotowego postanowienia, skazani nie ustanowili innych obrońców.

Powyższe okoliczności skutkować więc musiały wydaniem przez Sąd Najwyższy postanowienia w trybie art. 531 § 1 zd. pierwsze k.p.k., ponieważ orzekanie w zakresie zarzutu z pkt. 1 *tiret* pierwszej kasacji obrońcy wskazującego na kolizję interesów skazanych broniących przez tego samego obrońcę jest niedopuszczalne z mocy ustawy. Nieustanowienie przez skazanych innych obrońców w postępowaniu kasacyjnym w terminie określonym przez Sąd Najwyższy i w konsekwencji brak autonomicznego zaskarżenia kasacyjnego opartego na tego rodzaju zarzucie powoduje, że kasacja w tym zakresie nie odpowiada przepisom wymienionym w art. 530 § 2 k.p.k., co, w efekcie, musiało skutkować jej pozostawieniem bez rozpoznania w oparciu o przepisy art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 *in fine* k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, postanowiono jak w części dyspozytywnej (pkt 1), obciążając jednocześnie — na zasadzie art. 637a k.p.k. w zw. art. 637 § 1 k.p.k.

w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. — kosztami postępowania kasacyjnego skazanych w częściach równych (pkt 3).

AG

[t.n.]